

New York Times Best seller

Κορίτσι Α

ΑΜΠΙΓΚΕΪΛ ΝΤΙΝ

ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΕΡΟ
ΘΡΙΛΕΡ ΜΕΤΑ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ
ΠΟΥ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ.

ELLE

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κορίτσι Α**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Girl A

Από τις Εκδόσεις HarperCollins Publishers Ltd, Λονδίνο 2021

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Abigail Dean

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χριστίνα Σωτηροπούλου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Claire Ward

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Abigail Dean, 2021

© Εξωφύλλου: HarperCollins Publishers Ltd 2021

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Nina Masic/Trevillion Images

© Φωτογραφίας οπισθοφύλλου: Stephen Mulcahey/Trevillion

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4048-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4049-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΑΜΠΙΓΚΕΪΛ ΝΤΙΝ

Κορίτσι Α

Μετάφραση: Χριστίνα Σωτηροπούλου

Για τη μαμά, τον μπαμπά και τον Ριτς

Λεξ (Κορίτσι Α)

Δε με γνωρίζετε, αλλά ίσως έχετε δει το πρόσωπό μου. Στις πρώτες φωτογραφίες θόλωναν τα χαρακτηριστικά μας με πίζελ έως το ύψος της μέσης· ακόμα και τα μαλλιά μας ήταν πολύ χαρακτηριστικά για να τα αφήσουν να φαίνονται. Αλλά η ιστορία πάλιωσε, οι προστάτες της άρχισαν να κουράζονται, και είναι εύκολο πια να μας εντοπίσει κανείς στις σκοτεινότερες γωνιές του Διαδικτύου. Η πιο αναγνωρίσιμη φωτογραφία είχε τραβηχτεί στην είσοδο του σπιτιού της οδού Μουρ Γουντς ένα απόγευμα του Σεπτέμβρη. Βγήκαμε έξω στη σειρά και σταθήκαμε ο ένας δίπλα στον άλλο, οι έξι κατά ύψος και ο Νόα στην αγκαλιά του Ίθαν, ενώ ο πατέρας διόρθωνε το στήσιμό μας. Μικρά λευκά φαντάσματα σοκαρισμένα από το φως του ήλιου. Πίσω μας, το σπίτι αναπαυόταν στο τελευταίο φως της μέρας, οι σκιές ξεχύνονταν από τα παράθυρα και την πόρτα. Ήμασταν ακίνητοι και κοιτούσαμε τον φακό. Η φωτογραφία θα έβγαине τέλεια. Αλλά προτού πατήσει ο πατέρας το κουμπί, η Ίβι μου έσφιξε το χέρι και γύρισε να με κοιτάξει· στη φωτογραφία, ετοιμάζεται να πει κάτι, και το χαμόγελό μου έχει αρχίσει να σβήνει. Δε θυμάμαι τι ακριβώς μου είπε τότε, αλλά είμαι σίγουρη ότι αργότερα το πληρώσαμε πολύ ακριβά.

Όταν έφτασα στη φυλακή, ήταν πια καταμεσήμερο. Στη διαδρομή άκουγα μια παλιά λίστα με τραγούδια που είχε φτιάξει ο Τζέι Πι. Την είχε ονομάσει «Να έχεις μια καλή μέρα». Δίχως τη μουσική και με σβηστή τη μηχανή, το αυτοκίνητο βυθίστηκε απότομα στην ησυχία. Άνοιξα την πόρτα. Στον αυτοκινητόδρομο, η κίνηση πολλαπλασιαζόταν, ο θόρυβος θύμιζε θάλασσα.

Στη φυλακή είχαν εκδώσει μια σύντομη ανακοίνωση που επιβεβαίωνε τον θάνατο της μητέρας. Το προηγούμενο βράδυ είχα διαβάσει τα άρθρα που κυκλοφορούσαν στο Διαδίκτυο, ήταν τυπικά και όλα κατέληγαν σε μια παραλλαγή του ίδιου ευτυχισμένου τέλους. Τα παιδιά της οικογένειας Γκρέισι – κάποια από τα οποία επέλεξαν να μην προστατέψουν την ανωνυμία τους –, σύμφωνα με πηγές, είναι καλά στην υγεία τους. Καθόμουν τυλιγμένη με μια πετσέτα στο κρεβάτι του ξενοδοχείου, έχοντας γύρω μου τα πιάτα του ρουμ σέρβις, και γελούσα. Στο πρόγευμα υπήρχε μια στοίβα με τοπικές εφημερίδες δίπλα στον καφέ· η μητέρα βρισκόταν στην πρώτη σελίδα, κάτω από ένα άρθρο για ένα περιστατικό μαχαιρώματος στο ταχυφαγείο *Wimpy*. Ήταν μια ήσυχη μέρα.

Στην τιμή του δωματίου μου συμπεριλαμβανόταν ξεστός μπουφές, κι έτρωγα ασταμάτητα ώσπου ήρθε μια σερβιτόρα και μου είπε ότι έπρεπε να αρχίσουν τις ετοιμασίες για το μεσημεριανό στην κουζίνα.

«Έρχεται εδώ κόσμος για μεσημεριανό;» ρώτησα.

«Παραδόξως», μου απάντησε. Είχε πάρει απολογητικό ύφος. «Αλλά δεν περιλαμβάνεται στην τιμή του δωματίου».

«Δεν πειράζει», της αποκρίθηκα. «Ευχαριστώ. Ήταν όλα πολύ ωραία».

Όταν έπιασα δουλειά, η μέντοράς μου, η Τζούλια Ντέβλιν, μου είπε ότι κάποια στιγμή θα βαριόμουν το δωρεάν φαγητό και τα δωρεάν ποτά· ο ενθουσιασμός μου για τις πιατέλες με τα άψογα καναπεδάκια θα περιοριζόταν· δε θα έβαζα πια το ξυπνητήρι για να προλάβω το πρωινό του ξενοδοχείου. Η Ντέβλιν είχε δίκιο για πολλά πράγματα· σ' αυτό, όμως, έσφαλε.

Δεν είχα ξαναβρεθεί σε φυλακή, αλλά δεν ήταν και πολύ διαφορετική από αυτό που είχα φανταστεί. Πριν από το πάρκινγκ υπήρχαν λευκοί τοίχοι με αγκαθωτό συρματόπλεγμα στην κορυφή, σαν εμπόδιο που έπρεπε να ξεπεράσει ήρωας παραμυθιού. Πιο πίσω, τέσσερις πύργοι υψώνονταν πάνω από μια τοιμεντένια τάφρο, με ένα γκριζο φρούριο στη μέση. Ο μικρός κόσμος της μητέρας. Είχα παρκάρει πολύ μακριά και αναγκάστηκα να διασχίσω μια θάλασσα από άδειους χώρους, ακολουθώντας τις παχιές λευκές γραμμές όπου μπορούσα. Υπήρχε μόνο άλλο ένα όχημα στο πάρκινγκ, και μέσα βρισκόταν μια ηλικιωμένη γυναίκα που έσφιγγε το τιμόνι.

Όταν με είδε, ύψωσε το χέρι της σαν να γνωριζόμασταν από παλιά, κι εγώ ανταπέδωσα τον χαιρετισμό.

Αισθανόμουν την ασφαλτο να κολλάει στις σόλες μου. Όσπου να φτάσω στην είσοδο, ο ιδρώτας έτρεχε στο σουτιέν, στα μαλλιά και στον σβέγκο μου. Τα καλοκαιρινά ρούχα μου βρίσκονταν σε μια ντουλάπα στη Νέα Υόρκη. Τα αγγλικά καλοκαίρια τα θυμόμουν άτολμα, και κάθε φορά που έβγαινα έξω, αιφνιδιαζόμουν από το έντονο γαλάζιο του ουρανού. Εκείνο το πρωί αναρωτιόμουν αρκετή ώρα τι να φορέσω και στεκόμουν αναποφάσιστη και μισοντυμένη μπροστά στον καθρέφτη της ντουλάπας· όπως φαινόταν, ήταν μύθος ότι υπάρχουν ρούχα που ταιριάζουν σε κάθε περίπτωση. Τελικά διάλεξα ένα λευκό πουκάμισο, φαρδύ τζιν, καθαρά αθλητικά παπούτσια και απαίσια γυαλιά ηλίου. *Μήπως είναι υπερβολικά κεφάλαιο;* ρώτησα την Ολίβια και της έστειλα μια φωτογραφία με το κινητό, αλλά ήταν στην Ιταλία, σ' έναν γάμο στα τείχη της Βολτέρας, και δεν απάντησε.

Υπήρχε ρεσεψιονίστ, όπως σε οποιοδήποτε άλλο γραφείο. «Έχετε ραντεβού;» με ρώτησε.

«Ναι», απάντησα. «Με τη διοικήτρια».

«Εννοείτε τη διευθύντρια;»

«Ναι. Τη διευθύντρια».

«Είστε η Αλεξάνδρα;»

«Μάλιστα».

Η διευθύντρια είχε συμφωνήσει να με συναντήσει στην είσοδο. «Έχουμε περιορισμένο προσωπικό τα μεσημέρια του Σαββάτου», μου είχε πει. «Και δε δεχόμαστε επισκέπτες μετά τις 3 το μεσημέρι. Θα έχετε την ησυχία σας».

«Ωραία», αποκρίθηκα. «Σας ευχαριστώ».

«Δε θα έπρεπε να πω κάτι τέτοιο», είπε, «αλλά αυτή θα είναι η στιγμή της μεγάλης απόδρασης».

Τώρα προχωρούσε στον διάδρομο και ερχόταν προς το μέρος μου γεμίζοντας τον χώρο. Είχα διαβάσει για κείνη στο Διαδίκτυο. Ήταν η πρώτη γυναίκα διευθύντρια σε φυλακές υψίστης ασφαλείας στη χώρα και είχε δώσει μερικές συνεντεύξεις μετά τον διορισμό της. Ήθελε να γίνει αστυνομικός σε μια εποχή όπου υπήρχαν ακόμα όρια ύψους, κι εκείνη ήταν πέντε εκατοστά κάτω από το όριο. Είχε ανακαλύψει, όμως, ότι ήταν αρκετά ψηλή για να γίνει φύλακας

σε σωφρονιστικά καταστήματα, κάτι που ήταν παράλογο, αλλά δεν την πείραζε. Φορούσε ένα κοστούμι μπλε ηλεκτρική –το αναγνώρισα από τις φωτογραφίες που συνόδευαν τις συνεντεύξεις– και παράξενα κομψά παπούτσια, σαν να της είχε πει κάποιος ότι έπρεπε να μαλακώσει την εικόνα της. Πίστευε –απόλυτα– στη δύναμη της επανένταξης. Έδειχνε πιο κουρασμένη απ’ ό,τι στις φωτογραφίες.

«Αλεξάνδρα», είπε κι έσφιξε το χέρι μου. «Τα συλλυπητήριά μου για τη μητέρα σου. Λυπάμαι πολύ».

«Εγώ δε λυπάμαι», αποκρίθηκα. «Μην ανησυχείτε».

Έκανε μια κίνηση προς την κατεύθυνση από την οποία είχε έρθει. «Το γραφείο μου είναι δίπλα στο κέντρο επισκεπτών», είπε. «Παρακαλώ».

Ο διάδρομος ήταν βαμμένος σε άτονο κίτρινο χρώμα, με γδαρσίματα στο σοβατεπί, και διακοσμημένος με τσαλακωμένες αφίσες για την εγκυμοσύνη και τον διαλογισμό. Στην άκρη υπήρχε ένας σαρωτής ασφάλειας κι ένας ιμάντας για τον έλεγχο των αντικειμένων των επισκεπτών. Ατσάλινα ερμάκια ως το ταβάνι. «Τυπικό είναι», είπε. «Τουλάχιστον, δεν έχει ουρά».

«Όπως στο αεροδρόμιο», αποκρίθηκα. Σκέφτηκα τον έλεγχο στη Νέα Υόρκη δύο μέρες πριν: ο φορητός υπολογιστής και τα τηλέφωνα μου σ’ έναν γκρίζο δίσκο και η τακτικά γεμισμένη διαφανής σακούλα με τα είδη μακιγιάζ ακριβώς δίπλα. Υπήρχαν ειδικές ουρές για όσους ταξιδεύουν συχνά, και δεν ήμουν υποχρεωμένη να περιμένω στην ουρά.

«Ακριβώς», είπε εκείνη. «Ναι».

Άδειασε τις τσέπες της επάνω στον ιμάντα και πέρασε από τον σαρωτή. Είχε μαζί της ένα πάσο ασφαλείας, μια ροζ βεντάλια κι ένα παιδικό αντηλιακό. «Είμαστε όλοι κοκκινομάλληδες στην οικογένεια», είπε. «Δεν είναι το δέρμα μας για κάτι τέτοιες μέρες». Στη φωτογραφία του πάσου της έμοιαζε με έφηβη που ανυπομονούσε για την πρώτη μέρα της στη δουλειά. Οι τσέπες μου ήταν άδειες· την ακολουθήσα κατευθείαν.

Ούτε μέσα υπήρχε κανείς. Διασχίσαμε το κέντρο επισκεπτών, όπου τα πλαστικά τραπέζια και οι βιδωμένες καρέκλες ανέμεναν το επόμενο επισκεπτήριο. Στην άκρη της αίθουσας υπήρχε μια μεταλλική πόρτα χωρίς παράθυρα· κάπου από πίσω, υπέθεσα, βρισκόταν κάποτε η μητέρα και τα στενά όρια κάθε μικρής της μέρας. Άγγιξα

μια καρτέλα καθώς περνούσαμε και σκέφτηκα τα αδέρφια μου, που περιμέναν στην πνιγηρή αίθουσα να τους φέρουν τη μητέρα. Η Ντιλάιλα θα είχε καθίσει εδώ αρκετές φορές. Ο Ίθαν την είχε επισκεφθεί μία φορά, αν και μόνο για να δείξει ανωτερότητα. Είχε γράψει ένα άρθρο για τους *Sunday Times* αργότερα, με τίτλο «Τα προβλήματα της συγχώρεσης», που ήταν πολλά και προβλέψιμα.

Το γραφείο της διευθύντριας είχε ξεχωριστή πόρτα. Ακούμπησε στον τοίχο το πάσο της κι έψαξε στις τσέπες της το τελευταίο κλειδί. Ήταν στο τσεπάκι πάνω από την καρδιά της, σ' ένα πλαστικό μπρελόκ-κορνίζα γεμάτο κοκκινομάλλικα παιδιά. «Λοιπόν», είπε. «Φτάσαμε».

Το γραφείο ήταν λιτό, με σημαδεμένους τοίχους και θέα στον αυτοκινητόδρομο. Η διευθύντρια φαίνεται ότι το είχε αναγνωρίσει αυτό και είχε αποφασίσει να κάνει κάτι: είχε φέρει ένα ανστηρό γραφείο από ξύλο και μια καρτέλα γραφείου και είχε βρει κονδύλι για δύο δερμάτινους καναπέδες, τους οποίους θα χρειαζόταν για ευαίσθητες συζητήσεις. Στους τοίχους υπήρχαν τα διπλώματά της κι ένας χάρτης του Ηνωμένου Βασιλείου.

«Το ξέρω ότι δεν έχουμε ξανασυναντηθεί», είπε η διευθύντρια, «αλλά θέλω να σας πω κάτι προτού έρθει ο δικηγόρος σας».

Με μια κίνηση, μου έδειξε τους καναπέδες. Σιχαινόμουν τις επίσημες συναντήσεις σε άνετα έπιπλα: δεν ήξερα πού να καθίσω. Στο τραπέζι μπροστά μας υπήρχε ένα χαρτονένιο κουτί κι ένας λεπτός καφέ φάκελος με το όνομα της μητέρας.

«Ελπίζω να μη σας φανεί αντιεπαγγελματικό αυτό που θα πω», συνέχισε η διευθύντρια, «αλλά θυμάμαι πως εσείς και η οικογένειά σας ήσασταν στις ειδήσεις εκείνη την εποχή. Τα παιδιά μου ήταν ακόμα μωρά. Σκεφτόμουν πολύ εκείνους τους τίτλους, ακόμα και προτού αναλάβω τη θέση που έχω τώρα. Βλέπεις πολλά σπουδαία πράγματα σ' αυτό τον χώρο. Άλλα βγαίνουν στις εφημερίδες, άλλα όχι. Και ύστερα από τόσα χρόνια, κάποια από αυτά τα πράγματα –ελάχιστα στον αριθμό– ακόμα με αιφνιδιάζουν. Ο κόσμος λέει: *Μα πώς γίνεται να αιφνιδιάζεσαι ακόμα και τώρα*; Ε, λοιπόν, δε δέχομαι να μην αιφνιδιάζομαι».

Πήρε τη βεντάλια από την τσέπη του σακακιού της. Από κοντά, έμοιαζε με χειροτεχνία, σαν κάτι που είχε φτιάξει ένα παιδί ή ένας φυλακισμένος. «Οι γονείς σου με αιφνιδίασαν», πρόσθεσε.

Κοίταξα πίσω της. Ο ήλιος παρέπαιε στην άκρη του παραθύρου σαν να ετοιμαζόταν να βουτήξει μέσα στο γραφείο.

«Αυτό που σας συνέβη ήταν τρομερό», είπε. «Όλοι μας εδώ ευχόμαστε να βρείτε λίγη γαλήνη».

«Να πούμε για ποιον λόγο με καλέσατε εδώ;» ρώτησα.

Ο δικηγόρος είχε πάρει θέση έξω από το γραφείο, σαν ηθοποιός που περίμενε την ατάκα του για να βγει. Φορούσε γκριζο κοστούμι, μια χαρωπή γραβάτα και ιδρώνε. Το δέρμα του καναπέ έτριξε κάτω από το βάρος του. «Μπιλ», είπε και σηκώθηκε πάλι για να μου σφίξει το χέρι. Το πάνω μέρος του γιακά του είχε αρχίσει να ποτίζει, παίρνοντας γκριζα απόχρωση. «Καταλαβαίνω», πρόσθεσε αμέσως, «ότι είστε και εσείς δικηγόρος». Ήταν νεότερος απ' όσο περίμενα, ίσως μικρότερος και από μένα· θα πρέπει να είχαμε σπουδάσει πάνω κάτω την ίδια εποχή.

«Εργάζομαι μόνο σε εταιρείες», του αποκρίθηκα. Και για να τον κάνω να αισθανθεί καλύτερα: «Δεν ξέρω τίποτε από διαθήκες».

«Γι' αυτό βρίσκομαι εγώ εδώ», είπε ο Μπιλ.

Χαμογέλασα ενθαρρυντικά.

«Μάλιστα!» αναφώνησε ο Μπιλ. Χτύπησε το χαρτονένιο κουτί. «Αυτά είναι τα προσωπικά της αντικείμενα», πρόσθεσε. «Κι αυτό είναι το έγγραφο».

Έστειλε με μια κίνηση τον φάκελο στην άλλη άκρη του τραπεζιού, κι εγώ τον άνοιξα. Η διαθήκη, με τον τρεμουλιαστό γραφικό χαρακτήρα της μητέρας, έγραφε ότι η Ντέμπορα Γκρέισι ορίζει την Αλεξάνδρα Γκρέισι ως εκτελέστρια της διαθήκης της· ότι η εναπομείνασα περιουσία της Ντέμπορα Γκρέισι περιλάμβανε, πρώτον, τα αντικείμενα που βρίσκονταν στις Φυλακές Νόρθγουντ της Αυτής Μεγαλειότητας· δεύτερον, σχεδόν είκοσι χιλιάδες λίρες που είχε κληρονομήσει από τον σύζυγό της, Τσαρλς Γκρέισι, μετά τον θάνατό του· και τρίτον, το ακίνητο της οδού Μουρ Γουντς 11, στο Χόλοουφιλντ. Αυτή η περιουσία θα έπρεπε να μοιραστεί ισομερώς στα εν ζωή παιδιά της Ντέμπορα Γκρέισι.

«Εκτελέστρια», είπα.

«Φαινόταν βέβαιη ότι ήσασταν ο κατάλληλος άνθρωπος για να αναλάβετε τον συγκεκριμένο ρόλο», αποκρίθηκε ο Μπιλ. Έβαλα τα γέλια.

Μπορούσα να φανταστώ τη μητέρα στο κελί της να παίζει με τα

μακριά ξανθά μαλλιά της, που έφταναν έως τα γόνατα· ήταν τόσο μακριά, που μπορούσε να καθίσει πάνω τους, σαν τρικ για πάρτι. Σκέφτεται τη διαθήκη της, την οποία είχε αναλάβει ο Μπιλ, που τη λυπάται, χαίρεται που μπορεί να τη βοηθήσει και ιδρώνει ασταμάτητα. Θέλει να τη ρωτήσει πολλά. Η μητέρα κρατάει το σιλό και τρέμει με προβαρισμένη απόγνωση. Ο εκτελεστής, της εξηγεί ο Μπιλ: είναι ένα είδος τιμής. Αλλά είναι και γραφειοκρατικό φορτίο, επειδή θα πρέπει να επικοινωνεί με τους υπόλοιπους κληρονόμους. Η μητέρα, με τον καρκίνο να βράζει στο στομάχι της και με μόλις λίγους μήνες μπροστά της για να μας παιδεύει, ξέρει ακριβώς ποια πρέπει να διορίσει εκτελέστρια.

«Δεν είστε υποχρεωμένη να αναλάβετε τον ρόλο», συνέχισε ο Μπιλ. «Αν δε θέλετε».

«Το γνωρίζω», του αποκρίθηκα, και ο Μπιλ ανασήκωσε τους ώμους του.

«Μπορώ να σας πω τα βασικά», είπε. «Τα περιουσιακά της στοιχεία είναι ελάχιστα. Δε θα χρειαστεί να αναλώσετε πολύ χρόνο. Το βασικό –αυτό που θα είχα εγώ κατά νου– είναι να έχετε στο πλευρό σας τους κληρονόμους. Με όποιον τρόπο και να αποφασίσετε να αξιοποιήσετε αυτά τα περιουσιακά στοιχεία, καλό είναι να παίρνετε το πράσινο φως από τα αδέρφια σας».

Είχα κλείσει εισιτήριο για να επιστρέψω στη Νέα Υόρκη το μεσημέρι της επομένης. Σκέφτηκα τον κρύο αέρα του αεροπλάνου και τα κομπά μενού που θα μας μοίραζαν αμέσως μετά την απογείωση. Έβλεπα τον εαυτό μου να βολεύεται ώστε να απολαύσει το ταξίδι, τις προηγούμενες τρεις μέρες να έχουν θολώσει μετά τα ποτά στην αίθουσα αναμονής VIP και κατόπιν να ξυπνάω στη ξεστασιά του απογεύματος και να με περιμένει μια μαύρη λιμουζίνα για να με πάει στο σπίτι μου.

«Θα πρέπει να το σκεφτώ», αποκρίθηκα. «Δεν είναι η κατάλληλη εποχή».

Ο Μπιλ μού έδωσε ένα κομμάτι χαρτί, με το όνομα και το τηλέφωνό του γραμμένα με το χέρι σε λεπτές γκριζες γραμμές. «Αν δε θελήσετε να αναλάβετε, τότε θα μας βοηθήσετε αν προτείνετε κάποιον στη θέση σας. Ίσως έναν από τους άλλους κληρονόμους».

Σκέφτηκα να προτείνω τον Ίθαν ή τον Γκέιμπριελ ή την Ντιάιλα. «Ίσως», είπα.

«Για αρχή», πρόσθεσε ο Μπιλ κρατώντας το κουτί στην παλάμη του, «αυτά είναι τα προσωπικά αντικείμενα που είχε στο Νόρθγουντ. Μπορώ να σας τα παραδώσω σήμερα».

Το κουτί ήταν ελαφρύ.

«Είναι αμελητέας αξίας, φοβάμαι», συνέχισε. «Η μητέρα σας είχε κάποια κουπόνια –για υποδειγματική συμπεριφορά, τέτοια πράγματα–, αλλά δεν έχουν ιδιαίτερη αξία εκτός φυλακής».

«Κρίμα», αποκρίθηκα.

«Το μόνο άλλο θέμα», είπε η διευθύντρια, «είναι η σορός».

Πήγε στο γραφείο της κι έβγαλε ένα ντοσιέ με πλαστικές θήκες, καθεμιά από τις οποίες περιείχε ένα φυλλάδιο ή έναν κατάλογο. Σαν σερβιτόρα που μου έδινε το μενού, άνοιξε το ντοσιέ μπροστά μου, και είδα σοβαρές, αυστηρές γραμματοσειρές και μερικές απολογητικές εκφράσεις.

«Υπάρχουν διάφορες επιλογές», συνέχισε και γύρισε τη σελίδα. «Αν σας ενδιαφέρει κάποια από αυτές. Γραφεία τελετών. Κάποια δίνουν περισσότερες λεπτομέρειες: τελετή, φέρετρα, τέτοια πράγματα. Και είναι όλα εδώ κοντά – σε απόσταση ογδόντα χιλιομέτρων».

«Φοβάμαι πως υπήρξε κάποια παρεξήγηση», είπα. Η διευθύντρια έκλεισε το ντοσιέ, που είχε στο εξώφυλλο μια νεκροφόρα με λεοπάρ μοτίβο.

«Δε θα ζητήσουμε τη σορό», πρόσθεσα.

«Α», έκανε ο Μπιλ. Αν η διευθύντρια ταράχτηκε, το έκρυψε πολύ καλά.

«Σ' αυτή την περίπτωση», είπε η διευθύντρια, «θα ενταφιάσουμε τη μητέρα σας σ' έναν ανώνυμο τάφο, σύμφωνα με τον ισχύοντα κανονισμό της φυλακής. Έχετε κάποια αντίρρηση;

«Όχι», απάντησα. «Δεν έχω καμία αντίρρηση».

Η άλλη μου συνάντηση ήταν με την ιερέα, η οποία είχε ζητήσει να με δει. Μου είχε πει να τη συναντήσω στο παρεκκλήσι των επισκεπτών, που βρισκόταν στο πάρκινγκ. Μια από τις γραμματείς της διευθύντριας με είχε συνοδέψει ως ένα χαμηλό, παρακείμενο κτίριο. Κάποιος είχε υψώσει έναν ξύλινο σταυρό πάνω από την πόρτα και είχε κρεμάσει χρωματιστό μεταξόχαρτο στα παράθυρα. Σαν

παιδική χειροτεχνία αντί για βιτρό. Οι πάγκοι, σε έξι σειρές, ήταν στραμμένοι προς ένα αυτοσχέδιο ιερό με έναν ανεμιστήρα, ένα αναλόγιο κι ένα άγαλμα του Εσταυρωμένου.

Η ιερέας περίμενε στον δεύτερο πάγκο. Σηκώθηκε για να με χαιρετήσει. Όλα πάνω της ήταν στρογγυλά και υγρά: το πρόσωπό της στο σκοτάδι, το λευκό ράσο της, τα δυο μικρά της χέρια που έσφιξαν τα δικά μου.

«Αλεξάνδρα», είπε.

«Γεια σας».

«Θα αναρωπιέσαι», συνέχισε, «γιατί ζήτησα να σε δω».

Είχε το είδος της ευγένειας που αποκτά κανείς έπειτα από εξάσκηση. Μπορούσα να τη φανταστώ στην αίθουσα συνεδριάσεων κάποιου φτηνού ξενοδοχείου, να φοράει καρτελάκι με το όνομά της και να παρακολουθεί μια παρουσίαση για τη σημασία των παύσεων – ώστε να δίνει στους άλλους την ευκαιρία να μιλήσουν.

Περίμενα.

«Πέρασα αρκετό χρόνο με τη μητέρα σου τα τελευταία χρόνια της ζωής της», είπε. «Την είχα αναλάβει από παλιά, βλέπεις, αλλά τα τελευταία χρόνια την είδα να αλλάζει. Κι έλπιζα πως εσύ, σήμερα, μπορεί ν' αντλήσεις παρηγοριά από αυτές τις αλλαγές».

«Αλλαγές;» ρώτησα. Ένωθα ότι στο πρόσωπό μου άρχισε να σχηματίζεται ένα χαμόγελο.

«Σου έγραψε πολλές φορές όλα αυτά τα χρόνια», απάντησε. «Σε σένα και στον Ίθαν και στην Ντιλάιλα. Μου είχε μιλήσει για όλους σας. Για τον Γκέμπριελ και τον Νόα. Μερικές φορές έγραφε στον Ντάνιελ και στην Ίβι. Για μητέρα που είχε χάσει τα παιδιά της, ότι αμαρτίες και να είχε διαπράξει, είχε χάσει πολλά. Μου έδινε όλα τα γράμματα για να ελέγξω την ορθογραφία της και τις διευθύνσεις. Πίστευε πως οι διευθύνσεις δεν ήταν σωστές, επειδή δε λάμβανε απαντήσεις».

Το μεταξοχαρτο έριχνε ένα πηχτό φως στον διάδρομο. Είχα υποθέσει ότι τα παράθυρα ήταν έργο που είχε ανατεθεί στους φυλακισμένους, αλλά τώρα μπορούσα να φανταστώ την ιερέα, σκαρφαλωμένη σε μια καρέκλα ως αργά, να στολίζει το βασιλείο της.

«Ήθελα να σε δω», είπε, «λόγω της συγχώρεσης. Καθώς, αν συγχωρήσεις όλους τους ανθρώπους που έχουν αμαρτήσει εναντίον σου, ο ουράνιος πατέρας θα συγχωρήσει και σένα».

Ακούμπησε την παλάμη της στο γόνατό μου. Η ζεστασιά διαπέρασε το τζιν μου σαν υγρό που χυνόταν. «Αλλά αν δε συγχωρήσεις τους άλλους για τις αμαρτίες τους», πρόσθεσε, «ο Θεός δε θα συγχωρήσει τις δικές σου».

«Συγχώρεση», είπα. Το σχήμα της λέξης στάθηκε σαν κόμπος στον λαιμό μου. Δε χαμογελούσα.

«Τα έλαβες;» ρώτησε η ιερέας. «Τα γράμματα;»

Τα είχα λάβει. Είχα ζητήσει από τον μπαμπά –τον αληθινό μου πατέρα, καταλαβαίνετε, και όχι το τέρας– να τα σκίζει όλα τη στιγμή που έφταναν. Ήταν πολύ εύκολο να τα ξεχωρίσει κανείς· ήταν ξανασφραγισμένα με μια σφραγίδα προειδοποίησης ότι η αλληλογραφία προερχόταν από κρατούμενη των Φυλακών Νόρθγουντ. Λίγο μετά τα εικοστά πρώτα γενέθλιά μου, όταν είχα επιστρέψει από το πανεπιστήμιο, ο μπαμπάς ήρθε να μου εξομολογηθεί κάτι, κρατώντας ένα κουτί στο οποίο είχε στριμώξει όλα τα καταραμένα γράμματα. «Σκέφτηκα», είπε, «πως ίσως μελλοντικά... ίσως σ' έπιανε περιέργεια». Πρέπει να ήταν στις χειμωνιάτικες διακοπές, επειδή το μπάρμπεκιον ήταν κλεισμένο στο σπιτάκι του κήπου· με βοήθησε να το βγάλω έξω και στεκόμασταν όρθιοι φορώντας τα παλτά μας –εκείνος καπνίζοντας την πίπα του, εγώ με μια κούπα τσάι στο χέρι– όσο τα ρίχναμε στη φωτιά.

«Νομίζω ότι δεν έχετε καταλάβει καλά», είπα στην ιερέα. «Υπάρχει μια προσδοκία –θα το βλέπετε συχνά– που εντείνεται στη διάρκεια μιας επίσκεψης στη φυλακή. Κάποιος μέσα περιμένει κάποιον να τον επισκεφθεί. Να τον συγχωρήσει. Ο επισκέπτης το σκέφτεται χρόνια και δεν μπορεί να αποφασίσει αν θα πάει. Τελικά πηγαίνει. Συνήθως πρόκειται για γονιό και παιδί ή για θύτη και θύμα –εξαργατάται. Αλλά πηγαίνει. Και κάνουν μια συζήτηση. Και ακόμα κι αν ο επισκέπτης δε συγχωρήσει τον άλλο ακριβώς, τουλάχιστον αποκομίζει κάτι από την όλη εμπειρία. Αλλά, βλέπετε, η μητέρα μου πέθανε. Κι εγώ δεν την επισκέφθηκα ποτέ».

Είχα την ντροπιαστική αίσθηση ότι θα έβαζα τα κλάματα και τράβηξα προς τα κάτω τα γυαλιά ηλίου μου για να κρύψω τα μάτια μου. Η ιερέας έμοιαζε με παχουλό λευκό φάντασμα στο σκοτάδι. «Λυπάμαι που δεν μπορώ να σας βοηθήσω», είπα, κόντρω στη λογική, και προχώρησα παραπατώντας στον διάδρομο προς την έξοδο. Ο ήλιος είχε αρχίσει επιτέλους να μαλακώνει, και τώρα ήταν

ώρα για ένα ποτό. Φαντάστηκα ένα μπαρ ξενοδοχείου και το περιεχόμενο του πρώτου ποτηριού να βαραίνει τα μέλη μου. Η γραμμάτεις της διευθύντριας με περιέμενε.

«Τελειώσαμε;» ρώτησε. Οι σκιές μας ήταν μακρουλές και μαύρες πάνω στην ασφαλτο, κι όταν έφτασα κοντά της, ενώθηκαν, σχηματίζοντας ένα παράξενο τέρας. Η βάρδια της μάλλον είχε τελειώσει.

«Ναι», απάντησα. «Καλύτερα να φύγω».

Στο αυτοκίνητο, κοίταξα το κινητό μου. *Πώς μπορεί να είναι κάτι υπερβολικά κεφάτο;* έλεγε το μήνυμα της Ολίβια.

Είχα το χάρτινο κουτί της μητέρας στα πόδια μου. Σήκωσα το καπάκι. Διάφορα ετερόκλητα αντικείμενα. Μια Αγία Γραφή, όπως ήταν αναμενόμενο. Μια βούρτσα μαλλιών. Δύο αποκόμματα, με απομεινάρια κολλητικής ταινίας, σκισμένα από περιοδικά: το ένα ήταν μια διαφήμιση για διακοπές σε παραλίες του Μεξικού και το άλλο μια διαφήμιση για πάνες, με καθαρά και χαρούμενα παιδιά ξαπλωμένα στη σειρά σε μια λευκή κουβέρτα. Υπήρχε ένα απόκομμα εφημερίδας για το φιланθρωπικό έργο του Ίθαν στην Οξφόρδη. Τρεις σοκολάτες κι ένα μισοτελειωμένο κραγιόν. Ως συνήθως, η μητέρα δεν πρόδιδε τίποτα.

Η τελευταία φορά που είδα τη μητέρα ήταν τη μέρα που αποδράσαμε. Εκείνο το πρωί ξύπνησα στο λερωμένο κρεβάτι και ήξερα ότι οι μέρες μου λιγόστευαν κι ότι, αν δεν έκανα κάτι αμέσως, θα πέθαινα εκεί.

Μερικές φορές επισκέπτομαι νοερά το μικρό μας δωμάτιο. Έχει δύο μονά κρεβάτια, στριμωγμένα σε απέναντι γωνίες, όσο πιο μακριά γίνεται το ένα από το άλλο. Το δικό μου κρεβάτι και της Ίβι. Η γυμνή λάμπα κρέμεται ανάμεσά τους, τινάζεται σε κάθε βήμα έξω στον διάδρομο. Συνήθως είναι σβηστή, αλλά μερικές φορές, αν το αποφασίσει ο πατέρας, μένει αναμμένη για μέρες. Έχει σφαλίσει τα παράθυρα με μια διαλυμένη χάρτινη κούτα. Η πρόθεσή του είναι να ελέγχει εκείνος τον χρόνο, αλλά ένα αμυδρό καφετί φως διαπερνά το χαρτόνι και διαχωρίζει τις μέρες από τις νύχτες μας. Πίσω από το χαρτόνι υπήρχε κάποτε ένας κήπος και, ακόμα πιο πίσω,

ο χερσότοπος. Έχει γίνει δυσκολότερο να πιστέψει κανείς ότι αυτά τα μέρη, με την άγρια φύση και τα στοιχεία του καιρού, γίνεται να υπάρχουν ακόμα. Στο αμυδρό φως διακρίνονται τα δύο μέτρα της Επικράτειας ανάμεσα στα κρεβάτια, που εγώ και η Ίβι γνωρίζουμε καλύτερα από καθέναν. Αναλύαμε τη διαδρομή από το κρεβάτι μου ως το δικό της για πολλούς μήνες: ξέρουμε πώς να διασχίσουμε τους λόφους από πλαστικές σακούλες, που ξεχειλίζουν από λησμονημένα αντικείμενα· ξέρουμε ότι πρέπει να χρησιμοποιήσουμε ένα πλαστικό πιρούνι για να διασχίσουμε τους Βάλτους των Μπολ, που είναι μαυρισμένοι και πηγμένοι και σχεδόν έχουν ξεραθεί· συζητούσαμε ποιος ήταν ο καλύτερος τρόπος για να διασχίσουμε τις Κορυφές του Πολυεστέρα, ώστε να αποφύγουμε τη χειρότερη βρομιά: αν πρέπει να πάμε από τα ψηλά περάσματα και να έρθουμε αντιμέτωπες με τα στοιχεία της φύσης ή να περάσουμε από τα τούνελ σάπιων υλικών κάτω από τις Κορυφές και να βρεθούμε μπροστά σε ό,τι καρδοκοί εκεί.

Πάλι είχα βρέξει το κρεβάτι μου τη νύχτα. Τέντωσα τα δάχτυλα των ποδιών, έστριψα τους αστραγάλους μου και κλότσησα στον αέρα σαν να κολυμπούσα, όπως έκανα κάθε πρωί τους τελευταίους μήνες. Δύο. Ίσως τρεις. Είπα στο δωμάτιο αυτό που θα έλεγα στον πρώτο άνθρωπο που θα συναντούσα όταν θα ήμουν πια ελεύθερη: με λένε Αλεξάνδρα Γκρέισι και είμαι δεκαπέντε ετών. Θέλω να καλέσετε την αστυνομία. Κατόπιν, όπως κάθε πρωί, γύρισα να δω την Ίβι.

Κάποτε ήμασταν αλυσοδεμένες η μια απέναντι στην άλλη και μπορούσα να τη βλέπω συνέχεια. Τώρα ήταν δεμένη προς τον τοίχο, κι έπρεπε και οι δύο να στρίψουμε το σώμα μας για να ανταμώσουν τα βλέμματά μας. Μπορούσα να δω τα πέλματά της και τα κόκαλα των ποδιών της. Το δέρμα της βυθιζόταν σε κάθε βαθούλωμα, σαν να αναζητούσε ξεστασιά.

Η Ίβι μιλούσε όλο και λιγότερο. Μια την καλόπιανα και μια της φώναζα· την παρηγορούσα και της έλεγα τα τραγούδια που μαθαίναμε τότε που πηγαίναμε ακόμα στο σχολείο. «Το δικό σου μέρος», έλεγα. «Είσαι έτοιμη να πεις το δικό σου;» Τίποτα δεν έπιανε. Τώρα, αντί να της μαθαίνω τους αριθμούς, τους απαγγέλλα στον εαυτό μου. Της έλεγα παραμύθια στο σκοτάδι και δεν άκουγα γέλια, ερωτήσεις ή την έκπληξή της· υπήρχε μόνο η ησυχία της Επικρά-

τειας και η ρηχή της ανάσα, που τη διέσχιζε ορμητικά κι έφτανε ως το μέρος μου.

«Ίβι», είπα. «Ίβ. Σήμερα είναι η μέρα».

Επέστρεψα στην πόλη το σούρουπο. Ένα πηχτό χρυσαφένιο φως έπεφτε ανάμεσα στα δέντρα και στα χωράφια, αλλά στις σκιές των χωριών και των αγροικιών ήταν ήδη σκοτεινά. Σκέφτηκα να συνεχίσω να οδηγώ όλη νύχτα και να φτάσω στο Λονδίνο προτού ξημερώσει. Το τζετ λαγκ έκανε το τοπίο φωτεινό και αλλόκοτο. Μάλλον θα κατέληγα κοιμισμένη στην άκρη του δρόμου στα Μίντλαντς· δε φαινόταν πολύ καλή ιδέα. Σταμάτησα σ' ένα πάρκινγκ του αυτοκινητόδρομου κι έκλεισα ένα δωμάτιο με κλιματισμό σε ξενοδοχείο του Μάντσεστερ.

Την πρώτη άσχημη χρονιά μιλούσαμε μόνο για την απόδραση. Ήταν οι Μέρες των Δεσμών, όταν ήμασταν δεμένες μόνο τις νύχτες και όχι σφιχτά, με μαλακά λευκά υλικά. Η Ίβι κι εγώ κοιμόμασταν στο ίδιο κρεβάτι, με έναν καρπό δεμένο στον στύλο του κρεβατιού, και είχαμε τα ελεύθερα χέρια μας ενωμένα. Όλη μέρα, η μητέρα και ο πατέρας ήταν μαζί μας, αλλά κάναμε τα μαθήματά μας (κυρίως μελετούσαμε την Αγία Γραφή και λίγη αμφισβητήσιμη παγκόσμια Ιστορία), γυμναστική (τρέχαμε γύρω γύρω στην αυλή με τη φανέλα και το βρακί· μια φορά, κάποια παιδιά από το Χόλοουφιλντ πέρασαν μέσα από τις τσουκνίδες στο πίσω μέρος του σπιτιού μας απλώς για να μας δουν και να χαχανίσουν)· και τρώγαμε (ψωμί και νερό, τις καλές μέρες), χωρίς καθόλου δεσμά. Η διάσημη οικογενειακή μας φωτογραφία είχε τραβηχτεί στο τέλος αυτής της περιόδου, προτού ξεκινήσουν οι Αλυσίδες και πάψουμε να είμαστε κατάλληλοι για πορτρέτα, ακόμα και για τα πρότυπα των γονιών μου.

Λέγαμε ότι θα κόψουμε τα δεσμά μας με τα δόντια ή ότι θα παρχωώσουμε ένα μαχαίρι από το τραπέζι της κουζίνας στην τσέπη της ποδιάς μας. Μπορούσαμε να πάρουμε φόρα όταν θα κάναμε έναν γύρο στην αυλή και να συνεχίσουμε να τρέχουμε, να βγούμε από την καγκελόπορτα του κήπου και να συνεχίσουμε προς τα κάτω στην οδό Μουρ Γουντς. Ο πατέρας είχε ένα κινητό στην τσέπη του· θα

ήταν εύκολο να το κλέψουμε. Όταν σκέφτομαι εκείνη την εποχή, νιώθω τρομερή σύγχυση, την οποία η δόκτωρ Κ. –παρά τη συλλογιστική της– ποτέ δεν κατάφερε να εξηγήσει. Ένα ερώτημα διαγράφεται στο πρόσωπο των αστυνομικών, των δημοσιογράφων και των νοσηλευτών, αν και κανένας δεν τόλμησε ποτέ να μας ρωτήσει ευθέως. Γιατί δε φύγατε τότε που είχατε την ευκαιρία;

Η αλήθεια είναι ότι δεν ήταν και τόσο άσχημα. Μας άρεσε που ήμασταν μαζί. Ήμασταν κουρασμένοι και, μερικές φορές, πεινασμένοι, ενώ άλλες φορές ο πατέρας μάς χτυπούσε τόσο άγρια, που ένα μάτι είχε αιμάτωμα για μία εβδομάδα (του Γκέιμπριελ) ή ένα πλευρό είχε ακουστεί να ραγίζει ανατριχιαστικά ακριβώς κάτω από την καρδιά (του Ντάνιελ). Δεν μπορούσαμε, όμως, να φανταστούμε τι θα ακολουθούσε. Έχω περάσει πολλές νύχτες χτενίζοντας τις αναμνήσεις μου, σαν φοιτήτρια σε βιβλιοθήκη, σκουπίζοντας τη σκόνη από παλιούς τόμους βιβλίων και ξεετάζοντας κάθε ράφι, ψάχνοντας τη στιγμή που θα έπρεπε να το έχω καταλάβει: ορίστε –να το–, τότε ήταν η κατάλληλη στιγμή να αντιδράσουμε. Αυτό το βιβλίο ακόμα δεν το έχω βρει. Κάποιος το δανείστηκε πολλά χρόνια νωρίτερα και δεν το επέστρεψε ποτέ στη βιβλιοθήκη. Ο πατέρας μάς έκανε μάθημα γύρω από το τραπέζι της κουζίνας, περνώντας την υποταγή μας για αφοσίωση, και η μητέρα ερχόταν να μας δει κάθε βράδυ προκειμένου να σιγουρευτεί ότι τα δεσμά μας ήταν στη θέση τους. Νωρίς το πρωί ξυπνούσα δίπλα στην Ίβι, και η ξεστασιά του σώματός της διαπερνούσε το σώμα μου. Ακόμα μιλούσαμε για το μέλλον μας.

Δεν ήταν και τόσο άσχημα.

Πρώτα μίλησα με την Ντέβλιν και της ζήτησα να εργάζομαι από το Λονδίνο για μία εβδομάδα. Ίσως και περισσότερο.

«Τα δράματα της εκτέλεσης της διαθήκης», είπε. «Συναρπαστικό ακούγεται». Ήταν μεσημέρι στη Νέα Υόρκη, αλλά είχε απαντήσει αμέσως, ήδη μεθυσμένη. Γύρω της άκουγα τον βόμβο από κάποιο εκλεπτυσμένο εστιατόριο για μεσημεριανό ή από ένα μπαρ.

«Δε θα το έθετα έτσι ακριβώς», αποκρίθηκα.

«Με την ησυχία σου. Θα σου βρούμε ένα γραφείο στο Λονδίνο. Και σίγουρα θα σου βρούμε και δουλειά να κάνεις».

Η μαμά και ο μπαμπάς θα έτρωγαν εκείνη την ώρα, και το τηλε-

φώνημά μου μπορούσε να περιμένει. Τηλεφώνησα στον Ίθαν, και απάντησε η αρραβωνιαστικιά του· ο Ίθαν είχε πάει στα εγκαίνια μιας γκαλερί και θα αργούσε πολύ να γυρίσει εκείνο το βράδυ. Εκείνη είχε ακούσει ότι βρισκόμουν στη Βρετανία –να πήγαινα να τους δω–, θα ήταν χαρά τους να με φιλοξενήσουν. Αφησα ένα φωνητικό μήνυμα στην Ντιλάιλα, αν και δεν πολυπίστευα ότι θα μου τηλεφωνούσε. Τέλος, μίλησα με την Ίβι. Κατάλαβα ότι ήταν έξω, και κάποιος δίπλα της γελούσε.

«Λοιπόν», είπα. «Η μάγισσα πέθανε, όπως φαίνεται».

«Είδες τη σορό;»

«Θεέ μου, όχι! Δε ζήτησα τέτοιο πράγμα».

«Τότε... πώς είμαστε σίγουροι;»

«Είμαι σίγουρη ότι λένε την αλήθεια».

Της είπα για το σπίτι της οδού Μουρ Γουντς. Για τη σπουδαία μας κληρονομιά.

«Είχαν είκοσι χιλιάδικα; Αυτό κι αν είναι είδηση».

«Αλήθεια; Μετά την καταπληκτική παιδική μας ηλικία;»

«Δεν τον βλέπεις μπροστά σου τον πατέρα; Να τα παραχώνει. “Διότι ο Θεός μου θα φροντίσει για όλες τις ανάγκες σας” – όποιες κι αν ήταν αυτές».

«Ναι, αλλά το σπίτι», αποκρίθηκα. «Δεν το πιστεύω ότι στέκεται ακόμα όρθιο».

«Δεν υπάρχει κόσμος που φοβάει για κάτι τέτοια; Κάνουν και ξεναγήσεις –στο Λος Άντζελες, νομίζω– σε τόπους φονικών, σε μέρος όπου πέθαναν διάσημοι, τέτοια πράγματα. Είναι μακάβριο».

«Το Χόλοουφιλντ είναι κάπως απομονωμένο για ξεναγήσεις. Έτσι δεν είναι; Εξάλλου δε μιλάω και για τη Μαύρη Ντάλια».

«Είμαστε πιο φτηνό προϊόν, υποθέτω».

«Θα δίνουν δωρεάν εισιτήρια».

«Λοιπόν», είπε η Ίβι. «Αν κάνουν ξενάγηση, να πάμε κι εμείς. Θα έχουμε να τους αφηγηθούμε καταπληκτικές ιστορίες. Μπορεί να το κάνουμε επάγγελμα αν δεν τα καταφέρουμε με τη νομική».

«Νομίζω πως έχει αναλάβει ήδη ο Ίθαν αυτό το μερίδιο της αγοράς», αποκρίθηκα. «Αλλά σοβαρά τώρα. Τι στον διάβολο πρέπει να κάνουμε με το σπίτι;»

Και πάλι κάποιος γέλασε. Πιο κοντά αυτή τη φορά. «Πού είσαι;» ρώτησα.

«Στην παραλία. Έχει μια συναυλία το μεσημέρι».

«Να πας».

«Εντάξει. Μου λείπεις. Και το σπίτι...»

Ο αέρας δυνάμωνα εκεί όπου βρισκόταν, έστελνε τη λιακάδα στην άλλη πλευρά του ωκεανού.

«Κάτι χαρούμενο», είπε η Ίβι. «Να το κάνουμε κάτι χαρούμενο. Τίποτα δε θα ενοχλούσε περισσότερο τον πατέρα».

«Μ' αρέσει αυτή η σκέψη».

«Εντάξει. Κλείνω τώρα».

«Καλά να περάσεις στη συναυλία».

«Μπράβο σου για σήμερα».

Το σχέδιο ήταν το εξής:

Σαν μυστικοί πράκτορες, καταγράφαμε τα βήματα του πατέρα. Τις Μέρες των Δεσμών κρατούσαμε αρχεία, σημειώναμε πάνω στην Αγία Γραφή με το απομεινάρι ενός σχολικού μολυβιού (Γένεσις, 19:17.* εκείνη την εποχή μάς άρεσαν ακόμα οι μελοδραματισμοί). Όταν δεν είχαμε πια πρόσβαση στην Αγία Γραφή, απομνημόνευα πώς ήταν η μέρα του πατέρα με τη μέθοδο που μου είχε μάθει η δεσποινίς Γκλέιντ όταν πήγαινα ακόμα σχολείο. «Σκέψου ένα σπίτι», έλεγε. «Σε κάθε δωμάτιό του βρίσκεται το επόμενο πράγμα που θέλεις να συγκρατήσεις στη μνήμη σου. Ο Φραγκίσκος Φερδινάνδος είναι πεσμένος στο χολ – τον πυροβόλησαν μόλις. Μπαίνεις στο σαλόνι και περνάς δίπλα από τη Σερβία, που βγαίνει έξω τρέχοντας. Ο κόσμος είναι τρομοκρατημένος: επίκειται πόλεμος. Στην κουζίνα βρίσκεις την Αυστροουγγαρία καθισμένη στο τραπέζι με τους υπόλοιπους συμμάχους της. Ποιος είναι μαζί τους;»

Ο πατέρας καταλάμβανε το σπίτι μας· αυτό έκανε ακόμα πιο εύκολη την αποκωδικοποίηση των ημερών του. Έπειτα από τόσο πολ-

* και έγενετο, ήνικα εξήγαγον αὐτοὺς ἔξω καὶ εἶπαν· σῶζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν· μὴ περιβλέψῃ εἰς τὰ ὀπίσω, μηδὲ στής ἐν πάσῃ τῇ περιχώρῳ· εἰς τὸ ὄρος σῶζου, μήποτε συμπαρηληφθῇς (Καθὼς [οἱ ἄγγελοι] τοὺς ἐβγάζαν ἔξω [ἀπὸ τὴν πόλιν], εἶπαν [στον Ὀυτ καὶ στις τρεῖς γυναῖκες] «Φύγε γὰρ νὰ σώσεις τὴ ζωὴ σου. Μὴν κοιτάξεις πίσω σου καὶ μὴ σταθεῖς πουθενά σε ὅλη τὴν περιοχὴ. Τρέξε νὰ σωθεῖς στα βουνά, γὰρ νὰ μὴ συμπαρασυρθεῖς στὴν καταστροφὴ»). (Σ.τ.Ε.)

λους μήνες κλεισμένη σ' ένα δωμάτιο, ήξερα κάθε τρίξιμο σανίδας και τον ήχο κάθε διακόπτη. Έβλεπα το ογκώδες σουλούπι του να μετακινείται από δωμάτιο σε δωμάτιο.

Τον κατασκοπεύαμε αρκετές φορές όλη νύχτα από το κρεβάτι μας, κι έτσι ξέραμε ότι ξυπνούσε αργά. Ακόμα και τον χειμώνα, ήταν ήδη μέρα όταν ακούγαμε τα πρώτα, αργά βήματά του μέσα στο σπίτι. Το υπνοδωμάτιό μας βρισκόταν στο τέλος του διαδρόμου, κι εκείνος κοιμόταν δύο πόρτες πιο πέρα, άρα μια νυχτερινή απόπειρα απόδρασης δεν είχε νόημα: κοιμόταν ελαφριά και θα μας έπιανε σε δευτερόλεπτα. Μερικές φορές ξυπνούσα και τον έβρισκα στην πόρτα του δωματίου μας ή σκυφτό δίπλα μου, σε περισυλλογή. Ότι έβαζε με μυαλό του τελικά το έκανε και μετά χανόταν μέσα στο σκοτάδι.

Τα πρωινά τα περνούσε με τη μητέρα και τον Νόα στο ισόγειο. Η μυρωδιά των γευμάτων τους διαχεόταν σε όλο το σπίτι και τους ακούγαμε να προσεύχονται ή να γελούν με κάτι που δεν έλεγαν σε μας. Όταν έκλαιγε ο Νόα, ο πατέρας πήγαινε στον κήπο. Βροντούσε πίσω του την πόρτα της κουζίνας. Έκανε γυμναστική: τα μουγκρητά έφταναν έως το παράθυρό μας. Μερικές φορές, λίγο πριν από το μεσημεριανό, ερχόταν να μας δει: έλαμπε, το δέρμα του ήταν υγρό και κόκκινο, ένας βάρβαρος που είχε τελειώσει μόλις τη μάχη και κράδαινε την πετσέτα του σαν κεφάλι εχθρού. Όχι, το πρωί δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή: η εξώπορτα ήταν πάντα κλειδωμένη, κι αν κατεβαίναμε στο ισόγειο για να βγούμε από την κουζίνα ή αν πηδούσαμε από το παράθυρό μας, ο πατέρας θα μας περίμενε.

Ήταν ένα σημείο τριβής ανάμεσα στην Ίβι και σε μένα. «Πρέπει να περάσουμε μέσα από το σπίτι», έλεγε. «Το παράθυρο είναι πολύ ψηλό. Έχεις ξεχάσει πόσο ψηλά είναι».

«Θα πρέπει να σπάσουμε την κλειδαριά της πόρτας μας. Να διασχίσουμε όλο το σπίτι. Να περάσουμε μπροστά από το δωμάτιο του Ίθαν. Από το δωμάτιο της μητέρας και του πατέρα. Του Γκέιμπ και της Ντι. Να κατέβουμε τη σκάλα. Ο Νόα κοιμάται εκεί – μερικές φορές, και η μητέρα. Δε θα τα καταφέρουμε».

«Γιατί δεν το έσκασαν ο Γκέιμπριελ και η Ντιλάιλα;» ρώτησε η Ίβι. Και ψιθύρισε: «Είναι πολύ ευκολότερο για κείνους...»

«Δεν ξέρω», απάντησα. Ένα βράδυ, πολλούς μήνες πριν, είχα ακούσει έναν ανεπαίσθητο, αλλά φρικιαστικό ήχο στην άλλη άκρη

του διαδρόμου. Μια προσπάθεια που δεν ευοδώθηκε. Η Ίβι κοιμόταν τότε και δεν της είχα πει ποτέ τίποτα. Τώρα, με την ελπίδα να αιωρείται εύθραυστη ανάμεσά μας, δεν πίστευα ότι θα μπορούσα.

Μετά το μεσημεριανό, ο πατέρας καθόταν στο σαλόνι σιωπηλός. Αυτή, πίστευα, ήταν η ευκαιρία μας. Με τον πατέρα ακίνητο, όλο το σπίτι έβγαζε έναν αναστεναγμό και χαλάρωνε. Οι ψίθυροι της Ντιλάιλα ξεγλιστρούσαν στον διάδρομο. Κάποιες μέρες, ο Ίθαν χτυπούσε στον τοίχο, όπως έκανε όταν ήμασταν πολύ μικρά κι εκείνος είχε βαλθεί να μάθει τον κώδικα Μορς. Άλλες μέρες ερχόταν να μας δει η μητέρα. Για ένα διάστημα, την ικετεύαμε να κάνει κάτι, αλλά τώρα απαντούσα στις εξομολογήσεις της από μέσα μου και απέστρεφα το βλέμμα.

«Δεν έχουμε άλλη επιλογή», είπα στην Ίβι. «Αν ξυπνήσει, χάθηκε η ευκαιρία».

«Εντάξει», αποκρίθηκε, αλλά ήξερα ότι τα έβλεπε όλα αυτά σαν παιχνίδι ρόλων, σαν τις υπόλοιπες ιστορίες που της έλεγα για να περάσει η μέρα.

Είχαμε συζητήσει ήδη για το παράθυρο. Κλεισμένο με χαρτόνι, ήταν εκτός εμβέλειας, ο πατέρας δεν το παρακολουθούσε. «Ανοίγει», είπα. «Δεν ανοίγει;» Δε μου ερχόταν στον νου το μάνταλο ούτε θυμόμουν αν από κάτω είχε τοιμέντο ή χορτάρι. «Ίσως έχω αρχίσει να ξεχνάω», της είπα.

«Δε νομίζω πως ανοίγει», απάντησε η Ίβι. «Κι έχει περάσει πάρα πολύς καιρός από την τελευταία φορά που άνοιξε».

Πασχίζαμε τόσο να κοιτάξουμε η μια την άλλη πάνω από την Επικράτεια.

«Κι αν αναγκαστούμε να σπάσουμε το παράθυρο», είπε η Ίβι, «πόση ώρα θα έχουμε μετά;»

«Θα του πάρει λίγα δευτερόλεπτα μέχρι να καταλάβει τι έγινε», απάντησα. «Και λίγα ακόμα για να φτάσει μέχρι τη σκάλα. Δέκα μέχρι να έρθει στην πόρτα μας, ας πούμε. Και μετά θα πρέπει ν' ανοίξει την κλειδαριά».

Ο αυχένας μου πονούσε. Ξάπλωσα πάλι. «Είκοσι, συνολικά», συμπλήρωσα. Ο ανεπαρκής αριθμός κρεμόταν στο κενό ανάμεσά μας. Η Ίβι είπε και κάτι άλλο, τόσο σιγανά, που δεν το άκουσα.

«Τι;»

«Εντάξει, τότε», είπε.

«Εντάξει».

Το άλλο μας εμπόδιο ήταν οι αλυσίδες, που παλιότερα ήταν και το μεγαλύτερο άγχος μου. Αλλά ο πατέρας ήταν αδέξιος. Μετά την ανακάλυψη των Μύθων και μετά τα γεγονότα που ακολούθησαν, δεν άναβε το φως όταν έφευγε από το δωμάτιο. Ήθελα να πιστεύω ότι δεν άντεχε να με αντικρίσει, αλλά μάλλον ήταν τόσο μεθυσμένος, που δεν έβρισκε τον διακόπτη σε κάθε περίπτωση, αυτό δεν είχε καμία σημασία εκείνη τη στιγμή. Θα άπλωνα τα δάχτυλά μου όσο πιο πολύ μπορούσα, έτσι ώστε να κλείσει τις χειροπέδες γύρω από τους αντίχειρες και τα μικρά μου δάχτυλα και όχι γύρω από τους καρπούς. Επομένως: εγώ έπρεπε να αναλάβω δράση – και μάλιστα, πολύ σύντομα. «Τα έκανε θάλασσα...» ψιθύρισα στην Ίβι όταν βεβαιώθηκα ότι όλοι οι άλλοι στο σπίτι είχαν αποκοιμηθεί. Η ανάσα της αντηχούσε βαριά στο δωμάτιο, αλλά δε μου απάντησε. Δεν έπρεπε να περιμένω τόσο. Είχε αποκοιμηθεί κι εκείνη.

Σκεφτόμουν τι θα έκανα το βράδυ. Ήταν σκοτεινά, αλλά είχε ακόμα ζέση έξω. Ζήτησα ρουμ σέρβις, παράγγειλα δύο τζιν με τόνικ και τα ήπια γυμνή στο κρεβάτι. Είχα σκεφτεί να πάω για τρέξιμο, αλλά το ξενοδοχείο κύκλωναν αυτοκινητόδρομοι, και δεν ήθελα να κάνω τον γύρο ώστε να τους αποφύγω. Αντί γι' αυτό, θα έπινα και θα έβρισκα συντροφιά. Φόρεσα ένα μαύρο φόρεμα με τιράντες και δερμάτινες μπότες και ζήτησα από τη ρεσεψιόν ένα ταξί και ακόμα ένα ποτό.

Στο ταξί σκέφτηκα ότι τα πράγματα είχαν πάρει θετική τροπή: είχα πειε τρία ποτά, ήμουν μόνη, η μητέρα ήταν νεκρή και είχα την παράξενη πόλη πάνω και γύρω από μένα. Άνοιξα το παράθυρο όσο πιο πολύ μπορούσα. Κάποιοι σχημάτιζαν ουρές έξω από σκοτεινές πόρτες και κάθονταν στα πεζοδρόμια για να πιουν. «Έρχεται καταιγίδα, είπαν», είπε ο οδηγός. Πρόσθεσε και κάτι άλλο, αλλά βρισκόμασταν σε διάβαση, και η φωνή του χάθηκε μέσα σε μια θύελλα συζητήσεων.

«Συγγνώμη;»

«Ομπρέλα», είπε. «Έχετε ομπρέλα;»

«Ξέρετε», απάντησα, «παλιά έμενα εδώ».

Με κοίταξε από τον καθρέφτη κι έβαλε τα γέλια.

«Αυτό σημαίνει ναι;»

«Αυτό σημαίνει ναι».

Του ζήτησα να με αφήσει σε κάποιο πολυσύχναστο μέρος της περιοχής. Σταμάτησε έξω από ένα άλλο ξενοδοχείο, ένα φτηνό, και μου έκανε νόημα. Στο υπόγειό του υπήρχε ένα κλαμπ, η είσοδός του βρισκόταν στο τέλος μιας στενής σκάλας. Είδα μια πίστα στο πίσω μέρος και μια άδεια σκηνή από πάνω. Είχε αρκετό κόσμο. Κάθισα στο μπαρ, παράγγειλα μια βότκα με τόνικ κι έψαξα με το βλέμμα να βρω κάποιον που θα χαιρόταν να μου μιλήσει.

Υπήρχαν εποχές όπου η Ντέβλιν κι εγώ ταξιδεύαμε τόσο πολύ, που ξεχνούσα σε ποια ήπειρο βρισκόμασταν. Ξυπνούσα σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου κι έπαιρνα τον λάθος δρόμο για το μπάνιο, ακολουθώντας τη διαδρομή του διαμερίσματός μου στη Νέα Υόρκη. Έφτανα στην αίθουσα αναμονής του αεροδρομίου κι έπρεπε να διαβάσω την κάρτα επιβίβασης –να τη διαβάσω προσεκτικά– για να θυμηθώ ποιος ήταν ο προορισμός της επόμενης πτήσης μας. Πάντα έβρισκα παρηγοριά σε κάποιο μπαρ· τα μπαρ ήταν ίδια σε όλο τον κόσμο. Υπήρχαν μοναχικοί άντρες με παρόμοιες ιστορίες και άνθρωποι που έδειχναν πιο κουρασμένοι από μένα.

Κέρασα ένα τζιν τον άντρα που καθόταν έξι θέσεις πιο κάτω. Φορούσε ένα πουκάμισο με χρυσή καρφίτσα με φτερά κι έψαχνε το πορτοφόλι του. Έδειξε να χαίρεται με το ποτό και ταυτόχρονα να εκπλησσεται· ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα άγγιξε τον ώμο μου χαμογελώντας. Ήταν πιο μεγάλος απ' όσο νόμιζα αρχικά. Καλό αυτό.

«Γεια. Ευχαριστώ για το ποτό».

«Παρακαλώ. Είσαι περαστικός;»

«Ήρθα σήμερα από το Λος Άντζελες».

«Εντυπωσιακό».

«Μπα, όχι... Είναι τακτικό δρομολόγιο. Ούτε εσύ είσαι από δω;»

«Όχι. Όχι πια. Είσαι πιλότος;»

«Ναι».

«Είσαι ο βασικός πιλότος ή ο δεύτερος;»

Έβγαλε τα γέλια. «Είμαι ο βασικός πιλότος», απάντησε.

Μου μίλησε για τη δουλειά του. Είναι κουραστικό να ακούς τους ανθρώπους να μιλούν για τη δουλειά τους, αλλά εκείνος διέφερε. Μιλούσε με ειλικρίνεια. Μου είπε για την εκπαίδευσή του στην Ευρώπη και για την αναπόφευκτη πρώτη φορά που πέταξε μόνος του. Τα

χέρια του έψαχναν τα χειριστήρια στο κενό ανάμεσά μας, κι όταν τα φώτισε το φως της ντισκομπάλας, είδα τις ανεπαίσθητες κινήσεις των μυών του, ακριβώς κάτω από το δέρμα. Γινόσουν περιπλανώμενος έτσι, είπε, αλλά πλούσιος. Τα πρώτα χρόνια ζούσε σε μια μόνιμη κατάσταση άγχους, σκεφτόταν συνεχώς την επόμενη προσγείωση, η αδρεναλίνη παλλόταν σε όλο του το σώμα στα κρεβάτια των ξενοδοχείων. Τώρα ήταν πια αρκετά αλαζόνας για να κοιμάται καλά.

«Ο βασικός πιλότος», είπε, γελώντας ακόμα. «Λοιπόν; Πού θα πάμε μετά;»

Χορέψαμε για λίγη ώρα, αλλά ήμασταν πιο μεγάλοι από τα άλλα σώματα γύρω μας, και κανένας από τους δύο δεν ήταν αρκετά μεθυμένος. Μου είχε μαγνητίσει το βλέμμα μια παρέα κοριτσιών δίπλα μου, τα χέρια και τα πόδια τους κινούνταν συγχρονισμένα. Φορούσαν μια παραλλαγή του ίδιου κολλητού φορέματος και γελούσαν σαν ένα πλάσμα με πολλά κεφάλια. Καθώς τις κοιτούσα, άγγιξα το κουρασμένο δέρμα στον λαιμό και στις γωνίες των ματιών μου. Ο πιλότος ήταν πίσω μου με τα δάχτυλά του στριμωγμένα ανάμεσα στα πλευρά μου.

«Μπορείς να έρθεις στο ξενοδοχείο μου», απάντησα.

«Αύριο επιστρέφω στο Λος Άντζελες. Δεν μπορώ να μείνω».

«Δεν πειράζει».

«Δε θέλω να απογοητευτείς. Μερικές φορές...»

«Δε θα απογοητευτώ».

Είχε πιάσει βροχή, όπως είχε προβλέψει ο οδηγός. Οι δρόμοι γυάλιζαν και ήταν πιο ήσυχοι, τα νέον φώτα επέπλεαν στις λακκούβες. Είχαν μείνει λίγα ταξί στους δρόμους, αλλά κανένα δε σταματούσε: έπρεπε να πάμε σε διασταύρωση με περισσότερη κίνηση. Κοιτούσα τα φώτα της πόλης να γλιστρούν στο πρόσωπό του και του έπιασα το χέρι. «Έχω ανάγκη κάποια πράγματα», είπα. «Ωστε να έχει νόημα για μένα».

«Αλήθεια», αποκρίθηκε. Μου είχε γυρίσει την πλάτη για να βρει ταξί, αλλά είδα το σαγόνι του να ανασπώνεται και κατάλαβα ότι χαμογελούσε.

Στο δωμάτιό μου, άνοιξα το μίνι μπαρ για να βρω ποτά, αλλά εκείνος με σταμάτησε και κάθισε στο κρεβάτι. Έβγαλα το φόρεμά μου,

κατέβασα το εσώρουχό μου, το άφησα στο πάτωμα και στη συνέχεια γονάτισα μπροστά του. Με παρατηρούσε, χαλαρά, όπως έλπιζα ότι θα έκανε.

«Θέλω να με ταπεινώσεις», είπα.

Ξεροκατάπιε.

«Βλέπεις», λέω, «πρέπει να πονέσω».

Τα δάχτυλα του κινούνταν νευρικά. Ένωσα τον οικείο σπασμό στο αιδούιό μου, σαν νέο σφυγμό. Ξάπλωσα στο κρεβάτι δίπλα του, μπρούμυτα, με το κεφάλι μου ακουμπισμένο στα μπράτσα μου. Σηκώθηκε όρθιος, ήρθε προς εμένα, το πρόσωπό του μαρτυρούσε τα σχέδιά του. Διαπίστωσα ότι η υπηρεσία δωματίου είχε ετοιμάσει το κρεβάτι μου και είχε αφήσει σοκολατάκια στο μαξιλάρι.

Μόλις έφυγε, παράγγειλα ρουμ σέρβις και σκέφτηκα τον Τζέι Πι. Ήταν σαν να περίμενε όλη μέρα την προσοχή μου, υπομονετικός, αν και άφαντος. Άλλο ένα ποτό, και μπορεί και να του τηλεφωνούσα. Είχα το τηλέφωνο της δουλειάς του, στο οποίο απαντούσε πάντα. Θα μπορούσα να είμαι στενοχωρημένη από τον θάνατο της μητέρας, μόνη στο Μάντσεστερ, και να μην έχω κανέναν άλλο να μιλήσω. «Και θα είμαι στο Λονδίνο την άλλη εβδομάδα», θα έλεγα, σαν κάτι που σκέφτηκα μετά. «Ίσως και για παραπάνω από μία εβδομάδα».

Είχα ακούσει πως έμενε πια στα προάστια, με μια νέα κοπέλα κι έναν μικρόσωμο σκύλο. «Ή μια μικρόσωμη κοπέλα κι έναν νέο σκύλο», είχε πει η Ολίβια. «Δε θυμάμαι». Ο νους μου έτρεξε στη μέρα που είχε φύγει από το διαμέρισμά μας. Περίμενα ότι θα είχε νοικιάσει βαν ή ότι θα είχε ζητήσει τη βοήθεια κάποιου φίλου, αλλά εκείνος έβαλε τα πράγματά του σε δύο βαλίτσες και σε μια σειρά από χαρτόκουτα και περίμενε στον δρόμο το ταξί που είχε καλέσει. Παρόλο που έβρεχε, ο Τζέι Πι αρνήθηκε να ξαναμπεί στο σπίτι, σαν να φοβόταν πως η εγγύτητα θα τον έκανε να αλλάξει γνώμη. Δεν υπήρχε περίπτωση. Δεν έμενε κάτι να κάνουμε που θα μπορούσε να αλλάξει τα πράγματα. Τράβηξα τα γόνατά μου στο στήθος και άγγιξα τις ουλές στο γόνατό μου, το δέρμα ήταν πιο μαλακό εκεί. Και μετά άγγιξα τις ουλές από τα άλλα χειρουργεία. Τα δάχτυλά μου ακολουθούσαν την οικεία διαδρομή. Οι ουλές είχαν κλείσει στο

λιγοστό φως ήταν αδύνατο να τις διακρίνεις. Όταν τις είχα δείξει στον Τζέι Πι, εκείνος τις αντιμετώπισε με αδιαφορία: «Ούτε που τις είχα προσέξει», είπε, και μου άρεσε ακόμα περισσότερο γι' αυτό. Όχι, δε θα μπορούσαμε να έχουμε κάνει κάτι εγώ ή εκείνος. Για να σκεφτώ κάτι άλλο, αναρωτήθηκα αν είχε τελειώσει το πάρτι της Ίβι. Ήταν αργά, ακόμα πιο αργά εκεί όπου βρισκόταν εκείνη. Έσβησα το φως κι έβαλα ξυπνητήρι ώστε να προλάβω το πρωινό.

«Ίβι», είπα. «Σήμερα είναι η μέρα».

Το πρωινό απλωνόταν ατέλειωτο μπροστά μας, αδιάφορο και στείρο. Είχα ζήσει με τον παράξενο πόνο μέσα μου πολλές εβδομάδες έως τότε, αλλά εκείνη τη μέρα αισθανόμουν χειρότερα: το αίμα μύριζε διαφορετικά. Αλλά και πάλι: ήταν δύσκολο να ξεχωρίσω εκείνο τον πόνο από την αδημονία, που συστρεφόταν στα σπλάχνα μου σαν εκκολαπτόμενο τέρας.

Δοκίμασα τις χειροπέδες, όπως έκανα κάθε μέρα μετά το λάθος του πατέρα. Το αριστερό μου χέρι ελευθερώθηκε αμέσως, αλλά το δεξί κόλλησε ακριβώς κάτω από τις αρθρώσεις των δαχτύλων. «Έχει περισσότερη ζέστη σήμερα;» ρώτησα. Δοκίμασα ξανά, αλλά δυσκολεύτηκα ακόμα περισσότερο. Τα δάχτυλά μου πρήζονταν από την προσπάθεια. Μου ήρθε μια άλλη ιδέα: ο Ίθαν, που κάποτε του άρεσε να διαβάξει για την Άγρια Δύση, θα αποκαλούσε εκείνη τη στιγμή «σαλούν της τελευταίας ευκαιρίας». Εκείνη η απόπειρα δεν είχε γυρισμό, κι αν ο πατέρας ερχόταν πριν από το μεσημεριανό, έπρεπε να με βρει αλυσοδεμένη. Ήμουν αναγκασμένη να περιμένω.

Άκουσα τον πατέρα να ξυπνάει. Τα βήματά του ηχούσαν βαριά καθώς κατέβαινε αργά τη σκάλα, και αναρωτήθηκα αν είχαμε κάνει λάθος. Ίσως έπρεπε να φύγουμε εκείνη τη στιγμή. Κατόπιν μπήκε στην κουζίνα, και άκουσα τα μουρμουρητά μιας πρωινής συζήτησης, λέξεις που διακόπτονταν για πρόγευμα και περισυλλογή, ίσως και για κάποια σιγανή προσευχή. Είχα εγκαταλείψει από καιρό τον Θεό του πατέρα, αλλά έκλεισα τα μάτια μου και προσευχήθηκα σε αρχαιότερες, πιο άγριες θεότητες. Προσευχόμουν για αρκετή ώρα.

Ξύπνησα πάλι όταν κόντευε πια μεσημέρι. Βρισκόμουν σ' ένα

αδιαπέραστο, σκοτεινό μέρος, ακριβώς κάτω από την επιφάνεια της συνείδησης. Από την κουζίνα ακούγονταν μαχαιροπίρουνα. Η μυρωδιά από το γλυκό που έψηνε η μητέρα πλημμύρισε τη σκάλα και κουλουριασθηκε στο πάτωμα του δωματίου μας. Έτρεξαν ισχνές κλωστές σάλιου από το στόμα μου. «Το πρώτο φαγητό που θα φας έξω», είπα στην Ίβι ήταν μια συζήτηση που συνήθως κλιμακωνόταν γρήγορα.

«Τσάι στο *Ritz*» τη ρώτησα. «Ή φαγητό σε ελληνική ταβέρνα;»

Έφερε τα πόδια της πιο κοντά στο στήθος της κι έβηξε δίχως να πει τίποτα. Παρατήρησα την παράξενη όψη των πελμάτων της, έδειχναν υπερβολικά μεγάλα κάτω από τις αποσκελετωμένες κνήμες της, σαν παπούτσια κλόουν.

Είχα μάθει να μη φαντάζομαι τους γονείς μου να τρώνε, αλλά εκείνη θα ήταν η τελευταία μέρα, κι έτσι αφέθηκα. Κάθονταν στο τραπέζι της κουζίνας κρατώντας ο ένας τον άλλο από το χέρι. Ο Νόα τούς παρακολουθούσε αφηρημένα από το καρεκλάκι του. Η μητέρα είχε φτιάξει μηλόπιτα και στεκόταν όρθια για να την κόψει. Το πάνω μέρος ήταν χρυσαφένιο και πασπαλισμένο με ζάχαρη, και στην κρούστα είχαν σχηματιστεί βουναλάκια στα σημεία όπου τα μύλα είχαν προσπαθήσει να αποδράσουν. Το μαχαίρι κόλλησε στην επιφάνεια του γλυκού, και η μητέρα το πίεσε πιο δυνατά. Όταν το κατέβασε, οι αχνοί και η μυρωδιά των καυτών φρούτων πλημμύρισαν το τραπέζι. Έκοψε ένα κομμάτι για τον πατέρα και το σέρβιρε σ' ένα ζεστό πιάτο, και προτού κόψει το δικό της, τον παρακολουθούσε να τρώει. Το τραγανό γλυκό και την πηχτή γέμισή του να κινούνται μέσα στο στόμα του. Απολάμβανε την απόλαυσή του.

Εκείνη τη μέρα, το μεσημεριανό είχε κρατήσει περισσότερο, και ο Νόα δεν καθόταν ήσυχος. Ήταν καταχeyίμωνο, μάντευα, κι ώσπου να κλείσει η πόρτα του σαλονιού, το φως που διαπερνούσε τα χαρτόνια είχε αρχίσει να σβήνει. Το σπίτι ήταν ήσυχο.

«Εντάξει», είπα. «Εντάξει».

Πριν προλάβω να το ξανασκεφτώ, τέντωσα τις αλυσίδες.

Το αριστερό μου χέρι συστράφηκε μέσα στη χειροπέδα και ελευθερώθηκε. Το δεξί μου χέρι, όμως, ήταν τόσο πρησμένο, που δεν μπορούσε να περάσει, με όση δύναμη και να πίεζα τον αντίχειρά μου στην παλάμη μου.

Το σαλόνι της τελευταίας ευκαιρίας.

«Κοίτα από την άλλη», είπα στην Ίβι· ακόμα και ύστερα από τόσο καιρό, υπήρχαν κάποιες ταπεινώσεις που δεν ήθελα να δει.

Όταν η Ντιλάιλα ήταν εννιά ή δέκα, φόρεσε τη βέρα της μητέρας στον αντίχειρά της, και η βέρα κόλλησε. Η Ντιλάιλα σπάνια έμπλεκε σε μεπελάδες, κι εγώ είχα χαρεί πολύ. Καθόμουν στο χολ, στην κορυφή της σκάλας, και παρακολουθούσα τα γεγονότα που εκτυλίσσονταν στο μπάνιο. Η Ντιλάιλα καθόταν στην άκρη της μπανιέρας κλαίγοντας, και η μητέρα ήταν γονατισμένη μπροστά της κι έτριβε ένα βρεγμένο σαπούνι στα δάχτυλά της. Προς απογοήτευσή μου, το δαχτυλίδι γλίστρησε πάνω στην άρθρωση του δαχτύλου της Ντιλάιλα και κατέληξε με έναν κουδουνιστό ήχο μετάλλου στο πάτωμα του μπάνιου.

Τράβηξα το χέρι μου μέσα στη χειροπέδα ως το σημείο όπου κολούσε και άρχισα να το στριφογυρίζω από τη μια και από την άλλη. Υπήρχε ήδη ένα βαθούλωμα από τις πρωινές προσπάθειες· το δέρμα μου ήταν μελανιασμένο και έτοιμο να ματώσει. Δάγκωσα το σεντόνι και άρχισα να κάνω γρηγορότερες κινήσεις. Σε αντίθεση με την Ντιλάιλα, δε σκόπευα να κλάψω. Όταν μάτωσα, το χέρι μου, κοκκινόμαυρο και υγρό, επιτέλους ελευθερώθηκε.

Γέλασα και αγκάλιασα το χέρι μου φέροντάς το στο στήθος. Τα μάτια της Ίβι ήταν φοβισμένα, αλλά χαμογέλασε και μου έκανε σήμα με τον αντίχειρα. Έσκυψα από το κρεβάτι μου και άπλωσα το καλό μου χέρι προς την Επικράτεια, για να βρω κάτι αρκετά σκληρό και να σπάσω το τζάμι. Τα δάχτυλά μου πέρασαν από ζεστές υγρές λωρίδες και από πράγματα που έδειχναν να κινούνται πάνω τους. Έκανα πίσω, ξεροκατάπια και συνέχισα να ψάχνω. Παλιά φαγητά και μικρά παπούτσια που σάπιζαν, μούχλα πάνω στις σελίδες των Βίβλων της παιδικής μας ηλικίας. Όλα ήταν μαλακά και άχρηστα.

Η Ίβι μού έδειξε κάτι με το δάχτυλο, κι εγώ πάγωσα, περιμένοντας να δω τον πατέρα στην πόρτα. Εκείνη κούνησε αρνητικά το κεφάλι και μου έδειξε ξανά κάτι. Ακολούθησα τα μάτια της και κοίταξα κάτω από το κρεβάτι μου. Εκεί –με το μπράτσο μου να τρέμει–, τα δάχτυλά μου έπιασαν κάτι σκληρό. Ήταν ένα ξύλινο παλούκι, βρόμικο από τα ξεραμένα αίματα και τον χρόνο που είχε μείνει στην Επικράτεια. Το κοίταξα για μια στιγμή και θυμήθηκα πώς είχε βρεθεί εκεί.

«Ναι», είπα. «Ναι. Τέλεια».

Σηκώθηκα και πλησίασα το παράθυρο τρεκλίζοντας. Ο πατέρας δεν είχε κάνει ιδιαίτερη προσπάθεια να κλείσει το χαρτόνι, και η κολλητική ταινία που το συγκρατούσε είχε αρχίσει να σαπίζει. Ξεκόλλησα τα τελευταία κομμάτια που είχαν απομείνει ένα ένα, ώσπου κρατούσα το χαρτόνι στα χέρια μου. «Έτοιμο», είπα και το άφησα στο πάτωμα. Η Ίβι έκρυψε το πρόσωπό της στα μπράτσα της. Δεν μπορούσα να γυρίσω για να δω το δωμάτιο στο φως της μέρας. Ήταν ώρα να φύγω. Διέσχισα την Επικράτεια· έπειτα από τόση πλοήγηση, διαπίστωσα ότι το κρεβάτι της Ίβι απείχε τελικά μόλις τρία μικρά βήματα. Της έπιασα το χέρι, όπως έκανα όταν κοιμόμασταν στο ίδιο κρεβάτι τα προηγούμενα χρόνια, τότε που τα πράγματα δεν ήταν τόσο άσχημα. Ήταν ακόμη ακίνητη: τώρα μπορούσα να δω τη σπονδυλική της στήλη και τα εκτεθειμένα σημεία του κρανίου της, έβλεπα πώς κάθε της ανάσα ήταν ένας μικρός άθλος. Ήξερα ότι, με το που θα έσπαγα το παράθυρο, τα δευτερόλεπτα –εκείνα τα ελάχιστα δευτερόλεπτα, που είχαμε περάσει τόσους μήνες για να τα σχεδιάσουμε– θα άρχιζαν να κυλούν.

«Θα έρθω να σε πάρω», είπα. «Ίβι;»

Το χέρι της φτερούγισε μέσα στο δικό μου.

«Θα τα πούμε σύντομα», πρόσθεσα.

Σήκωσα το ξύλινο παλούκι πάνω από τον ώμο μου. «Κάλυψε το πρόσωπό σου...» ψιθύρισα· και μετά είχε τελειώσει ο χρόνος της ησυχίας, κι εγώ χτύπησα με το παλούκι την κάτω γωνία του παραθύρου. Ράγισε, αλλά δεν έσπασε. Κατέφερα ένα δεύτερο χτύπημα, πιο δυνατό, και το τζάμι έγινε θρύψαλα. Κάτω, ο Νόα άρχισε να ουρλιάζει. Πίσω από τα ουρλιαχτά του άκουσα βήματα στον κάτω όροφο και τη φωνή της μητέρας μου. Κάποιος ήταν ήδη στη σκάλα. Προσπάθησα να διώξω τα γυαλιά από το περβάζι, αλλά ένα θραύσμα σφηνώθηκε στην παλάμη μου. Τα γυαλιά ήταν πάρα πολλά, και δεν είχα χρόνο. Ανέβασα το ένα πόδι στο περβάζι και τράβηξα και το δεύτερο. Κάθισα στο παράθυρο κοιτάζοντας προς τα έξω. Κάποιος ήταν στην πόρτα· το κλειδί γύριζε ήδη στην κλειδαριά. Είπα από μέσα μου να μην κοιτάξω κάτω. Έκανα μεταβολή και για μια στιγμή ήμουν στον αέρα, η μισή μέσα στο δωμάτιο και τα πόδια μου στον χειμωνιάτικο αέρα. «Πρέπει να κατέβουμε πιο χαμηλά», είχα πει στην Ίβι, «μέχρι να κρεμαστούμε, ώστε να μειώσουμε το ύψος της πτώσης όσο γίνεται». Η πόρτα άνοιξε, και είδα αστραπιαία τον

πατέρα. Το σχήμα του κορμιού του στην πόρτα. Άφησα το σώμα μου να πέσει, αλλά ήμουν πολύ αδύναμη για να κρεμαστώ, όπως είχαμε σχεδιάσει, και μόλις τέντωσα τα μπράτσα μου, γλίστρησα.

Το γρασίδι ήταν υγρό, αλλά το χώμα από κάτω είχε παγώσει. Τη στιγμή που προσγειώθηκα, κάτι στο δεξί μου πόδι υποχώρησε, όπως τα κτίρια που καταρρέουν όταν τα θεμέλιά τους ανατινάζονται. Το κρακ αντήχησε σε όλο τον κήπο. Έπεσα μπροστά, και η πρόσκρουση έκανε το θραύσμα να χωθεί ακόμα πιο βαθιά στο χέρι μου. Ο αέρας ήταν τόσο παγωμένος, που δεν μπορούσα να ανασάνω και συνειδητοποίησα ότι έκλαιγα. «Θεέ μου, σήκω πάνω...» ψιθύρισα. Αργά, ίσιωσα το σώμα μου και κατέβασα την μπλούζα μου προς τα γόνατά μου. Εκεί, στην πόρτα της κουζίνας, στεκόταν η μητέρα.

Περιμένα ότι θα έτρεχε να με πιάσει, αλλά δεν το έκανε. Το στόμα της κουνιόταν, αλλά εγώ άκουγα μόνο το βουητό του σφυγμού μου στα αυτιά μου. Κοιταχτήκαμε για ένα δευτερόλεπτο που κράτησε αιώνες και ύστερα έκανα μεταβολή και άρχισα να τρέχω.

Η καγκελόπορτα του κήπου ήταν ξεκλείδωτη. Έκανα τον γύρο του σπιτιού κουτσαίνοντας, πιανόμουν από τους τοίχους και μετά βγήκα στον δρόμο και ακολούθησα τις άσπρες γραμμές στο κέντρο του. Το απόγευμα είχε ένα ψυχρό, βαθύ μπλε χρώμα. Η γειτονιά που θυμόμουν βρισκόταν στη θέση της. Η οδός Μουρ Γουντς με τα ήσυχα σπίτια, το ένα πολύ μακριά από το άλλο. Τα παράθυρα λαμπύριζαν στο λυκόφως. Ο πατέρας σίγουρα ήταν στο κατόπι μου. Δεν μπορούσα να ξοδέψω ενέργεια για να πλησιάσω σε κάποια πόρτα: θα με πρόφτανε προτού ανοίξουν την πόρτα οι ένοικοι. Μπορούσα να φανταστώ με ακρίβεια το βάρος των χεριών του στους ώμους μου. Ούρλιαξα στην προσπάθειά μου να τους κάνω να σηκωθούν από τα σαλόνια, από τους καναπέδες, από το απογευματινό δελτίο. Τα γιορτινά φώτα κρέμονταν από τα δέντρα και στόλιζαν τις εισόδους καλωσορίζοντας τους ιδιοκτήτες τους, και σκέφτηκα ανόητα: Χριστούγεννα.

Ο δρόμος άρχισε να κατηφορίζει, το πόδι μου υποχώρησε κι έγειρα απότομα στον τοίχο στην άκρη, πιάστηκα από τις βρεγμένες πέτρες. Ίσιωσα το σώμα μου και συνέχισα να προχωρώ, στις σκιές πια. Τα πέλματά μου πλατάγιζαν πάνω σε παγωμένα φύλλα και σε λακκούβες που δε στέγνωναν όλο τον χειμώνα. Ο πόνος ήταν λίγα δευτερόλεπτα μακριά, σαν να σηκωνόταν από τον ύπνο του· ήμουν

στα πρόθυρα, και μόλις με καταλάμβανε, δε θα ήμουν σε θέση να τον αγνοήσω πάλι.

Έβλεπα το τέρμα της οδού Μουρ Γουντς. Πιο πέρα, έτοιμα να με προσπεράσουν, ήταν δύο φώτα αυτοκινήτου. Έτρεξα καταπάνω τους, είχα σηκώσει τα χέρια ικετευτικά, και η οδηγός φρέναρε δευτερόλεπτα προτού με χτυπήσει. Είδα τη σιλουέτα της να βγαίνει από τη θέση της· προχώρησε διστακτικά προς το μέρος μου και τη φωτίσαν οι προβολείς. Φορούσε κοστούμι, κρατούσε κινητό κι έδειχνε τόσο φωτεινή και τόσο καθαρή, σαν επισκέπτρια από έναν τολμηρό νέο κόσμο.

«Θεέ μου...» είπε.

«Με λένε Αλεξάνδρα Γκρέισι...» είπα.

Ήταν αδύνατο να ξεστομίσω τα υπόλοιπα. Γύρισα και κοίταξα πίσω μου την οδό Μουρ Γουντς: ο δρόμος ήταν σιωπηλός και απάθης. Κάθισα στη μέση του δρόμου και άπλωσα το χέρι προς το μέρος της. Την ώρα που τηλεφωνούσε στην αστυνομία, με άφησε να της κρατάω το χέρι.

Ξύπνησα μία φορά τη νύχτα, παγωμένη από τον κλιματισμό, και σκέπασα το σώμα μου καλύτερα. Έξω είχε ξημερώσει ήδη, αλλά δεν άκουγα την κίνηση των αυτοκινήτων. Ήταν ωραία να ξυπνάω έτσι, να με χωρίζουν πολλές ώρες ακόμη από το πρωί. Θα ένιωθα καλύτερα τότε.

Τη στιγμή που πήγαινε να με πάρει ο ύπνος, το σώμα μου τινάχτηκε. Μου ήρθε στον νου η πτώση από το παράθυρο, δεκαπέντε χρόνια νωρίτερα. Την πρόσκρουση τη μισοφανταζόμουν και τη μισοθυμόμουν. Ένα φάντασμα πόνου διαπέρασε το γόνατό μου. Η μητέρα στην πόρτα της κουζίνας. Άλλαξα πλευρό. Στεκόμουν στον κήπο, στο αδύναμο φως του χειμερινού σούρουπου, φορώντας ένα λεκιασμένο μπλουζάκι και τίποτε άλλο. Το πόδι μου συστρεφόταν πίσω μου, σαν αλυσίδα με μπάλα. Η μητέρα θα μπορούσε πολύ εύκολα να με έχει σταματήσει. Αυτή τη φορά, στο όνειρό μου, την άκουγα: την άκουγα πάνω από το καρδιοχτύπι μου. «Φύγε», έλεγε. Πιο βόρεια, ετοιμάζαν τον τάφο της, κράδαιναν φτυάρια στη ζεστή, ροδαλή αυγή ώστε να μπορέσουν να τη θάψουν πριν από το ξημέρωμα. Έλεγε: «Φύγε».

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ 2021
ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ AMAZON, ΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ MARIE CLAIRE
ΚΑΙ GRAZIA ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΛΥΣΙΔΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΩΝ WATERSTONES

«Το Κορίτσι Α», απάντησε. «Το κορίτσι που απέδρασε.
Αν κατάφερε ένας από σας να ξεπεράσει ότι έγινε,
αυτή θα ήσουν εσύ».

Η Λεξ Γκρέισι δε θέλει να σκέφτεται την οικογένειά της. Δε θέλει να σκέφτεται τα χρόνια που πέρασε στο Σπίτι του Τρόμου των γονιών της. Και δε θέλει να σκέφτεται τον εαυτό της ως το Κορίτσι Α: το κορίτσι που απέδρασε.

Όταν η μητέρα της πεθαίνει στη φυλακή και αφήνει στη Λεξ και στα αδέρφια της το οικογενειακό σπίτι, η νέα γυναίκα συνειδητοποιεί ότι δεν μπορεί πλέον να αποφεύγει το παρελθόν της. Μαζί με την αδερφή της, Ίβι, έχει σκοπό να μετατρέψει το Σπίτι του Τρόμου σε κάτι καλό. Αλλά πρώτα πρέπει να συμφιλιωθεί με τα έξι αδέρφια της – και με τα χρόνια που μοιράστηκαν ως παιδιά.

Όμορφα γραμμένο και απίστευτα δυνατό, το ΚΟΡΙΤΣΙ Α είναι μια ιστορία λύτρωσης, τρόμου και αγάπης.

ΜΕΤΑΦΡΑΖΕΤΑΙ ΣΕ 33 ΧΩΡΕΣ / ΣΥΝΤΟΜΑ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΗ
ΣΕΙΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ ΤΟΥ ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 24150

ΓΙΑ ΚΑΤΑ ΣΥΡΡΟΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ